

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 260/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou ANDRAŠOVIČ & PARTNERS, s. r. o., Lermontovova 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Eduard Andrašovič, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 15 S 7/2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžr 68/2013 a sp. zn. 10 Sžo 73/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta

porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 S 7/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžr 68/2013 a sp. zn. 10 Sžo 73/2015.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 30. januára 2012 podala sťažovateľka krajskému súdu žalobu proti rozhodnutiu Okresného úradu Nitra (pôvodne Katastrálny úrad), ktorý potvrdil rozhodnutie Správy katastra Levice o zamietnutí návrhu na opravu chyby v katastrálnom operáte. Vec bola pridelená senátu „15S“ a zapísaná pod sp. zn. 15 S 7/2012.

2.1 Dňa 21. novembra 2012 krajský súd rozhodol o podanej žalobe rozsudkom č. k. 15 S 7/2012-86 tak, že ju zamietol. Sťažovateľka podala proti rozsudku č. k. 15 S 7/2012-86 odvolanie 12. marca 2013. Najvyšší súd ako súd odvolací rozhodol o podanom odvolaní 18. februára 2014 pod č. k. 1 Sžr 68/2013-124 tak, že rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2.2 Krajský súd po vrátení veci uznesením č. k. 15 S 7/2012-130 z 2. apríla 2014 pribral do konania ako účastníkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Následne nariadil vo veci pojednávanie na 16. september 2014. K vyhláseniu rozsudku došlo 14. októbra 2014 pod č. k. 15 S 7/2012-158, pričom krajský súd vyhlásil žalobu za nedôvodnú, a preto ju zamietol. Sťažovateľka podala proti tomuto rozsudku 19. decembra 2014 odvolanie a spis bol následne 2. marca 2015 zaslaný najvyššiemu súdu na rozhodnutie. O odvolaní rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžo 73/2015 z 28. septembra 2016, ktorý bol sťažovateľke doručený 7. novembra 2016.

3. Podľa sťažovateľky z uvedeného napadnutého konania všeobecných súdov je zrejmé, že k vzniku prieťahov v konaní v právnej veci sťažovateľky dochádza opakovane, a to okrem iného najmä nasledovným spôsobom:

(i) v období od podania žaloby v právnej veci do vykonania prvého procesnoprávneho úkonu spočívajúceho v zamietnutí oslobodenia od platenia súdnych poplatkov uplynuli 4 mesiace. Počas tohto obdobia vykonával krajský súd len úkony procesnoprávnej povahy. Aj odstránenie nedostatkov podanej žaloby nariadil až po 6 mesiacoch;

(ii) počas doterajšieho konania krajský súd postupoval neefektívnym spôsobom, ktorý priamo spôsobil prieťahy v konaní. V rámci svojej rozhodovacej činnosti procesne pochybil a meritórne vo veci rozhodol bez prizvania účastníkov do konania, ktorých sa rozhodnutie priamo týkalo. Týmto konaním krajský súd priamo vytvoril prieťahy v konaní, pretože mu odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie;

(iii) rozhodovanie v rámci odvolacieho konania v rámci činnosti najvyššieho súdu trvalo v rozpätí od 11 do 18 mesiacov. V prípade dôslednej a efektívnej práce zo strany najvyššieho súdu by podľa sťažovateľky nedošlo k prieťahom v konaní. Spôsobenie prieťahov v konaní zo strany najvyššieho súdu je podľa sťažovateľky zjavné.

3.1 S prihliadnutím na už uvedený skutkový a právny stav je sťažovateľka presvedčená, že *„napadnutým konaním súdu došlo k porušeniu ústavných práv a základných ľudských práv a slobôd sťažovateľky... nakoľko právna vec nebola porušovateľmi prerokovaná bez zbytočných prieťahov v primeranej lehote. Spôsobenie zbytočných prieťahov porušovateľmi je zjavné z časových úsekov medzi jednotlivými úkonmi porušovateľov, počas ktorých porušovatelia nevykonával žiadne úkony potrebné pre rýchle a efektívne riešenie a rozhodnutie v právnej veci.“*

3.2 Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že žalobu v právnej veci podala 30. januára 2012 a k právoplatnému rozhodnutiu vo veci došlo až 28. septembra 2016. Uvedené je podľa sťažovateľky *„dôležité z dôvodu, že doterajšie konanie porušovateľov v procesných otázkach právnej veci, ako ani konanie vo veci samej, nie je v žiadnom prípade možné považovať za vec právne alebo fakticky zložitú“*.

3.3 Sťažovateľka je toho názoru, že právna vec, ako ani predmet konania, o ktorom všeobecné súdy rozhodovali odo dňa podania žaloby do dňa podania tejto sťažnosti, t. j. procesná stránka právnej veci, nie je právne ani fakticky zložitá, resp. nie je zložitá natoľko, aby o nej všeobecné súdy rozhodovali viac ako päť rokov, a to bez ohľadu na akékoľvek konkrétne okolnosti ovplyvňujúce dĺžku konania v právnej veci, pričom z toho dôvodu boli napadnutým konaním všeobecných súdov spôsobené zbytočné prieťahy v právnej veci sťažovateľky.

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„Postupom Krajského súdu Nitra a Najvyššieho súdu SR v konaní č. 15 S/7/2012, boli porušené ústavné práva sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu a základné právo na spravodlivé súdne konanie, spočívajúce v práve na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v súlade s čl. 48 Ústavy SR, ako aj s čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Porušovatelia sú povinní zaplatiť sťažovateľke sumu vo výške 5.000,- Eur (slovom päťtisíc eur) ako primerané finančné zadostučinenie a náhradu jej nemajetkovej ujmy, v súvislosti s porušením jej základných práv a slobôd.

Porušovatelia sú povinní zaplatiť sťažovateľke, k rukám právneho zástupcu sťažovateľky, náhradu trov konania, vrátane náhrady trov právneho zastúpenia...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť dňom, keď sa sťažovateľka „dozvedela“ o zbytočných prietáhoch, teda o „inom zásahu“ krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorých označila za účastníkov tohto konania. Keďže napadnuté konania – ako to sama sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla – boli právoplatne skončené 7. novembra 2016, sťažovateľka sa o namietaných zbytočných prietáhoch mohla dozvedieť najneskôr v uvedený deň. Pretože predmetná sťažnosť z 22. marca 2017 bola podaná osobne na ústavnom súde v čase (28. marca 2017), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa už nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti. Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť posúdiť predovšetkým ako návrh podaný oneskorene.

8. Ústavný súd taktiež poukazuje na to, že pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a najvyššieho súdu, potom je potrebné upozorniť, že účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že *„účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“* (pozri II. ÚS 26/95).

Vec sťažovateľky bola v čase podania tejto sťažnosti ústavnému súde (28. marca 2017) právoplatne skončená, a to druhostupňovým rozsudkom najvyššieho súdu (ako odvolacieho súdu) sp. zn. 10 Sžo 73/2015 z 28. septembra 2016, ktorý bol sťažovateľke podľa jej slov doručený 7. novembra 2016. Sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súde v čase, keď bolo konanie pred všeobecnými súdmi právoplatne skončené rozsudkom najvyššieho súdu, a teda právna neistota sťažovateľky bola v čase podania sťažnosti

ústavnému súdu odstránená. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné sťažnosť odmietnuť aj pre zjavnú neopodstatnenosť.

9. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2017